

El rumb del PSC i la sirena del PSOE

El PSC celebrarà aquest mes a Girona el VI Congrés. Com que juguen a casa, els socialistes gironins han presentat una esmena perquè el rumb del PSC no quedi massa atret pels cants de sirena del PSOE. Tot i així, el pragmatisme del poder intentarà evitar-ho.

Els socialistes gironins han presentat una esmena al VI Congrés del Partit dels Socialistes de Catalunya que replanteja l'articulació del PSC amb el PSOE. L'absència de grup parlamentari del PSC ha posat de manifest la incommunitat i les contradiccions en què poden incórrer sovint els diputats i senadors socialistes catalans, i ha fet fins ara que la imatge de Catalunya a nivell d'estat sigui projectada majoritàriament per Convergència i Unió. D'altra banda, la diluïció en organismes centrals i unitaris dels socialistes catalans margina l'aportació del catalanisme polític socialista al projecte socialista espanyol i la'n fa subsidiària. Malgrat que històricament l'agrupació de Girona havia demanat el grup parlamentari socialista català al Congrés, avui això sembla difícil, però queda obert l'interrogant de com tenir un protagonisme polític autònom des del PSC. I això vol dir qüestionar-s'ho tot. En primer lloc qüestionar-se l'articulació amb el PSOE. En aquest sentit els socialistes gironins entenen que el PSC i el PSOE, doncs, són dos partits autònoms que col·laboren estretament, fins i tot col·laboren en el govern de l'estat, i que la fórmula d'articulació que han tingut fins ara ha estat una fórmula útil però que té algunes disfuncions. Per exemple, la participació de representants del PSC en els òrgans de direcció del PSOE és important i en el futur pot ser més important, perquè és fonamental incidir en el debat ideològic del PSOE i en els

òrgans de govern del PSOE, però aquesta articulació orgànica exclusivament pot arribar a provocar un dia la diluïció de les posicions del PSC dins la majoria del PSOE. El socialisme gironí es planteja que la presència dels socialistes catalans a Madrid de tant en tant es manifestés autònomament de la presència del grup parlamentari socialista al Congrés, sense una estricta integració en el grup parlamentari del PSOE, i establint relacions bilaterals, de partit a partit, i discutint de tu a tu i no dins d'un òrgan en què el PSC sempre serà minoria.

Aquest nou model de plantejament de partit s'acompanya de la necessitat de plantejar-se seriosament la reforma de l'administració de l'estat, tema lligat a la polèmica eterna de la desaparició de governadors i governs civils.

No és que els socialistes gironins estiguin descontents, només que els sembla manifestament millorable la situació actual, perquè creuen que en aquests moments ja hi ha posicionaments diferents entre el PSC, i el PSOE en molts temes. I sembla que en aquests moments el PSC tot i que és un partit autònom, a efectes de registre és una societat diferent que el PSOE, a efectes de rebre les subvencions de l'estat també, que té finances independents i que les qüestions de Catalunya es resolen a Catalunya i no van a òrgans federals (com passa amb la resta de partits o amb les federacions del PSOE), no evita que la presència en els òrgans federals faci que les posicions dels socialistes catalans es

quedin esmorteïdes. En un horitzó no immediat d'anar a una fórmula de relació amb el PSOE permetés que el socialisme català tingués plena decisió no solament en els temes que afecten a Catalunya sinó que els seus posicionaments fossin tinguts en compte en els temes de política espanyola i política internacional.

El PSC és un partit molt homogeni i el socialisme gironí es troba còmode i sempre ha format part del corrent majoritari i pràcticament en

aquests moments el corrent únic al partit (excepte el 10 per cent d'Esquerra Socialista). Els desitjos diferenciadors dels socialistes gironins són compartits per gairebé la globalitat de la majoria, si bé aquesta majoria precisament perquè té responsabilitats de govern de partit és molt més pragmàtica que el socialisme gironí. El PSC ha de ser més prudent en les seves posicions i en les seves relacions amb el partit del govern. Però no és fàcil de comprovar si les posicions del socialisme

gironí van fent camí i a poc a poc aquest pragmatisme haurà de deixar passar endavant les posicions que realment són majoritàries en aquest partit i que a més són les úniques que poden fer possible que el PSC governi a Catalunya algun dia, la qual cosa requereix un major

les tenen totes que l'esmena acabi en forma de resolució congressual i es conformarien a comprovar d'alguna manera que la seva idea va fent efecte en el si del partit.

En l'esmena en qüestió també hi ha una reflexió per als socialistes catalans que fan política a Madrid. Es posa de

els partits a Catalunya, potser per un excés de pragmatisme. Fins a l'extrem que quan a Catalunya els seus partits defensen unes determinades posicions, a Madrid no les defensen amb tanta força. Agradaria als socialistes gironins que els diputats, els senadors i els ministres que

Breu història del grup parlamentari socialista a Madrid

L'any 1984 el PSC de Girona va obrir una polèmica en relació al nom del partit, i seguint el corrent nacionalista va fer públic un document demanant que es retreïssin les sigles del PSOE que figuren al costat de les del PSC, i reclamava tornar a tenir grup parlamentari propi a Madrid. El document del 1984 comptava amb el suport d'homes importants dins de l'aparell del partit a Girona, com Joaquim Nadal. Aquell document va formar part d'una de les propostes d'esmena del PSC gironí a la ponència-marc del IV congrés del partit, que es va celebrar el novembre del 84. En aquest procés de discussió, Sebastià Salellas, l'aleshores secretari de l'agrupació del PSC a Girona, va demanar la supressió de les sigles PSOE.

El 1986 el diputat Lluís Maria de Puig assegurava que "el PSC no ha abandonat mai la reivindicació de formar grup parlamentari propi, i si ara s'ha obert aquesta possibilitat ho aconseguirem". El 1987 l'assemblea local de Girona debatia la relació amb el PSOE i l'eliminació de les sigles del partit liderat per Felipe González del nom del PSC. El 1988, crítics i oficialistes es van enfrontar a l'hora de criticar la política social del PSOE. Fa pocs mesos De Puig anunciava un canvi d'actitud del PSC gironí cap a les tesis més oficialistes dient que creia inviable que el PSC pugui obtenir ara grup parlamentari propi. De Puig avançava així la renúncia dels socialistes gironins a una reivindicació que fins ara els havia caracteritzat.

marge de maniobra del que en aquests moments disposa.

Els socialistes gironins es conformarien ara per ara a fer de locomotora i que les altres agrupacions seguissin avançant en la mateixa direcció, que el PSC s'expressi en tota la seva riquesa a Catalunya sense tenir cap condicionant polític que vingui de l'exterior. Per aquesta causa esperen que en el Congrés de Girona gran part de l'esmena tiri endavant. No volen jugar a perdedors i aposten a guanyar, el que passa és que no

manifest una fascinació per la política espanyola i quan s'estan a Madrid consideren que allò és la veritable política i que la política catalana és una política d'opereta o de segon ordre, cosa que genera una tendència a desinteressar-se pels temes de política catalana i interessar-se molt més pels temes de política espanyola. Són atrets pel cant de sirena de la política espanyola. S'acomoden en aquestes posicions i es produeix una tendència a abandonar posicions molt clares de tots

estan a Madrid actuessin més com a corrents de transmissió de l'opinió del socialisme català i sense deixar de ser responsables d'allà on són a la vegada representessin veritablement el PSC sense deixar-se diluir. És estesa l'opinió que els socialistes catalans quan són a Madrid a vegades obliden que són socialistes catalans, i obliden el detall de defensar alhora el socialisme i Catalunya.

Josep Maria Pasqual

Narcís Genís

